

Tweestrijd

“Hé, met mij. Ik krijg je niet te pakken, dus ik spreek het even in. Nou goed: we zien elkaar morgen. En nee, ik heb het haar nog niet verteld. Omdat ik denk dat ze me vermoordt. Maar ze moet het wel weten, vind ik. Dus. Zeg jij het maar.”

Hij stopt de opname, zet zijn hoofdtelefoon af en glimlacht. Eindelijk. Vergeten stof dwarrelt op. Anja scharrelt rond op het aanrecht van de oude boerderij en in haar blik zoekt hij naar de bevestiging die hij nodig heeft. Van alle kippen die hij bezit, is Anja de mooiste: een Brahma kip met veren op haar achterpoten, billen die sierlijk over elkaar heen ruisen als ze langs waggelt. Het zachte deinen brengt hem tot rust.

De radio speelt. Les Lacs du Connemara. Zijn vingertoppen boren zich in de armleuning van zijn stoel en tekenen sporen van weerzin in het groene fluweel. Als een geniepig paard van Troje rolt het lied zijn herinnering in. Tientallen bruiloftsgasten uitzinnig zwaaiend met witte servetten, witte lappen die als dansende derwisjen een koortsachtige trance veroorzaken. Gezichten verwrongen in gemaakte vreugde, grimassen. Penetrant gelach, gekir. Als kleine jongen had hij er niets anders op gevonden dan te schuilen onder de dichtstbijzijnde tafel. Tussen op- en neerbewegende pantalons en de geur van weeïge vrouwenkruizen zat hij op de grond. Met zijn handen over zijn oren, zijn ogen dichtgeknepen en gillend als een speenvarken.

Tot hij de hand van zijn moeder herkende, die hem bij zijn pols greep, vat kreeg op zijn oor en hem zo onder de tafel uit sleepte. Ten overstaan van vage ooms en tantes mepte ze hem de feestzaal door, aangemoedigd door het beukende ritme van Michels Sardou's triomfantelijke lied.

Anja's zachte gekakel brengt hem terug naar het heden. Ze is op zijn schoot gesprongen en vleit dwingend haar kop tegen zijn hand. Hij aait haar. Anja en zus Mia. Het zijn de enige vrouwen die hij in zijn bed toelaat. Tot vandaag. Want na vandaag, kan alles zomaar anders worden.

Hij staat op en stopt de usb-stick met de opname zorgvuldig in een envelop. De voorgedrukte adressticker gaat minutieus in de rechterhoek. Hij loopt naar het raam. In het vergeelde gordijn zit een gat dat net groot genoeg is om zijn buurvrouw te begluren. Hij noemt haar Serama, naar de meest aanhankelijke kippensoort. Ze is als een sluier van kleur en licht die over hem neerdaalt. Die hem verwondert en tegelijk droevig stemt. Hij ziet haar weifelend voor de badkamerspiegel staan en weet wat er nu volgt. Ze zal die ene lok uit haar gezicht vegen, zich omdraaien en haar billen bekijken in de spiegel. Die romige, volle rondingen... Hij grinnikt als hij merkt dat het aanzicht van haar zacht glooiende achterste zijn effect niet mist. “Nog even geduld”, mompelt hij met een hand op zijn kruis.

Hij weet dat ze naar buiten zal gaan. En hij weet dat hij haar zal volgen. Het is een spel dat hij graag speelt. dat hem opwindt. Maar dit keer heeft hij ook een doel. Hij tast in zijn broek naar de usb-stick.

Een voordeur slaat dicht en hij weet dat zijn buurvrouw het erf af zal lopen, richting dorp. Anja en Mia kijken hem vragend aan en hij stelt hen gerust. Ze hoeven niet jaloers te zijn. Ze kakelen instemmend en pikken wat denkbeeldig graan weg.

Hij volgt haar naar het dorp, Het maakt de weg door de saaie straten een stuk aantrekkelijker. Het wiegen van haar loopje kalmeert hem. Hypnotiseert hem. Met moeite maakt hij zich los van dit volmaakte wezen en slaat rechtsaf waar zij rechtdoor loopt. Bij de brievenbus houdt hij halt. Hij grijpt in zijn broekzak en de envelop verdwijnt in de gleuf. Eindelijk, denkt hij wederom. Hij draait zich om en keert terug naar huis. Plots hoort hij een stem: "Hee, buurman!" Hij verstijft. Serama! Hij stamelt, hapt naar adem. Voor hij iets kan zeggen, loopt ze langs en verdwijnt weer uit het zicht. Woede en irritatie wellen in hem op, als een ingeslikte, gebalde vuist die zich door zijn strot een weg zoekt naar buiten. Hij houdt niet van onverwachtse situaties. En dan de achteloosheid waarmee ze hem begroet! Alsof hij zomaar iemand is...

Geïrriteerd beent hij naar huis. Hij troost zich met de gedachte dat morgen alles anders zal zijn. Dat hij plaats zal maken voor haar in zijn ren.

De volgende ochtend wordt hij gewekt door geschreeuw en gehuil. Het is Serama: "Eruit!!!! Rot op, klootzak!! Ga je meteen naar haar toe? He? Lul!"

Even later vertrekt de buurman met piepende banden.

De envelop heeft zijn bestemming bereikt...

Hij draait zich nog eens om. Een rilling van verlangen trekt door zijn lijf. Naast hem in bed kijken twee paar kraaloojes hem afwachting aan. Hij aait Anja glimlachend over haar gevederde dijen.

Nu staat niets hem nog in de weg.